

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko J.K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Transport
Międzynarodowy Handel Materiałami Budowlanymi i Opałem w S.
o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, diety, zwrot kosztów noclegu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w .
z dnia 21 maja 2004 r., sygn. akt IX Pa .../04,

- 1) odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 600 zł (słownie złotych sześćset) tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K., po rozpoznaniu powództwa K. G. przeciwko J. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: „Transport Międzynarodowy - Handel Materiałami Budowlanymi i Opałem” w S., wyrokiem z dnia 21 maja 2004 r. (IX Pa .../04) zmienił wyrok Sądu Rejonowego w . z dnia 6 listopada 2003 r. (VII P .../00) w ten

sposób, że oddalił powództwo w punkcie pierwszym dotyczącym zwrotu kosztów noclegu oraz uchylił wyrok w pozostałym zakresie, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania. Powód K. G. domagał się od pozwanego J. K. zasądzenia kwot: 13.259,00 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 lipca 1997 r. do 6 lipca 1999 r., 8587,60 złotych tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop oraz 7700 złotych tytułem diet przysługujących za podróże służbowe.

Sąd Rejonowy w K. zasądził od pozwanego na rzecz powoda między innymi kwotę 12.069,24 złotych tytułem zwrotu kosztów noclegu. Powód był zatrudniony u pozwanego w okresie od 1 kwietnia 1996 r. do 6 lipca 1999 r. jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 20 ton w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód nie korzystał z noclegów w hotelu czy motelu, ponieważ samochody były wyposażone w łóżka. Pozwany zatrudniał od 5 do 10 kierowców, którzy wyjeżdżając w trasę otrzymywali pieniądze na paliwo i inne wydatki, nie kwitując jednak ich odbioru. Wszystko odbywało się na zasadzie wzajemnego zaufania. W piśmie procesowym z dnia 20 maja 2003 r. powód przedłożył obliczenie kwot limitu za nocleg oraz należnych mu diet. Pozwany nie kwestionował powyższych wyliczeń. Przy obliczeniu kwot limitu za nocleg Sąd skorygował jedynie ilość noclegów wskazanych przez powoda podczas podróży do Francji w dniach od 4 do 12 stycznia 1999 r. oraz wysokości limitu wydatków, albowiem stosunek pracy ustał w dniu 6 lipca 1999 r., przez co błędne były wyliczenia powoda, oparte na kwotach wynikających z załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 grudnia 1999 r. (Dz. U. Nr 105, poz. 1204). Tymczasem należało stosować rozporządzenie obowiązujące przed datą rozwiązania stosunku pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zostało prawidłowo oparte na przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 2 lipca 1998 r. w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 89, poz. 563 ze zm.). W zakresie roszczenia o zwrot kosztów noclegu, Sąd Rejonowy dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, błędnie jednak przyjął zasadność powództwa. W ocenie Sądu Okręgowego w przypadku dysponowania przez powoda samochodem wyposażonym w łóżko pozwany był zgodnie z § 9 ust. 4 powołanego rozporządzenia zwolniony od ponoszenia kosztów noclegu. Na

podstawie § 8 cytowanego rozporządzenia środek transportu właściwy do odbycia podróży służbowej określa pracodawca. Może on zatem, dysponując samochodami ciężarowymi, wskazać pracownikowi taki, który posiada odpowiednie wyposażenie, w tym umożliwiające nocleg. Poza tym ustawodawca nie wskazał warunków noclegu, co sprawia, że brak podstaw, aby przyjąć, iż chodziło tylko o nocleg w budynku.

Kasację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa. Zaskarżając wyrok w części, zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 3 lipca 1998 r. w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 89, poz. 563 ze zm.) przez błędną jego wykładnię, „polegającą na przyjęciu, że przez zapewnienie pracownikowi odbywającemu podróż służbową bezpłatnego noclegu, należy także rozumieć udostępnienie mu przez pracodawcę samochodu wyposażonego w łóżko.” W tym kontekście powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej roszczenia o zwrot kosztów noclegu, a w przypadku nieuwzględnienia tego żądania – uchylenia zaskarżonego wyroku w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, związane „z ustaleniem znaczenia pojęcia „noclegu” na gruncie przepisów regulujących zwrot kosztów podróży, odbywanych przez pracowników.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1). W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozpatrzenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wprawdzie wnoszący kasację sugeruje, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, lecz jest ono sprowadzone do pytania retorycznego, czy wręcz pozornego. Tymczasem istotność zagadnienia wyrażą się w tym, że w danej sprawie występuje kwestia mająca znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Jednakże w bezspornych okolicznościach faktycznych chodziło o wyłączenie o ustalenie, czy pracodawca w kabinie samochodu ciężarowego zapewniał pracownikowi bezpłatny nocleg w godziwych warunkach, co skądinąd zostało przez Sąd Okręgowy wystarczająco zbadane oraz właściwie uzasadnione i znajduje pełne poparcie w stanowisku składu rozpoznającego przedmiotowy spór.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się ponadto nieważności postępowania, jak również nie stwierdza oczywistości naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy, ponieważ przesłankę tę można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00), czego w okolicznościach niniejszej sprawy nie można potwierdzić.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c. orzekł jak w sentencji.